10: —; 1330 N. N. Upsl 10: —; 1331 P. B. Borås 7: 50; 1332 S. G. d:o 2: 50; 1333 J. O. Motala 2: 50; 1334 A. L. Norrkpg 2: 50; 1335 Test. m. e. avl. Josefina Svensson, Sthlm, gm Betesda miss.-förs. 500: —; 1336 »En sista hälsning från min kära hustru» A. G. Västanfors 10: —; 1337 »Från blinda fröken A. A. Koppom» gm C. P. 50: —; 1338 E. A. Malmö 10: —; 1339 A. J. Falerum 15: —; 1340 Onämnd Trädet 50: —; 1341 L. A. Tidaholm 2: 50; 1342 S. J. Floby 7: 50; 1343 T. R. Södert-e 2: 50; 1344 A. R. Tärnsjö 2: 50; 1345 J. W. Docksta 7: 50; 1346 A. M. Enkpg 10: —; 1347 KFUK, Sthlm, pingstläger 100: —; 1348 G. A. Åsarp 10: —; 1349 E. B. Kalmar 3: —; 1350 »Okänd 19» Sthlm 200: —; 1351 G. E. Örebro 30: —; 1352 Msv 10: —; 1353 E. G. Mariestad 25: —; 1354 A. E. Hammerdal 5: —; 1355 R. M. Västerås 5: —; 1356 A. P. Slutarp t. Anna-Lisa Th. 10: —; 1357 A. O. Tyringe 2: 50; 1358 J. B. Braås 2: 50; 1359 E. L. Borås 7: 50; 1360 A. N. Ödåkra 17: 50; 1361 B. H. Krsthmn 7: 50; 1362 E. T. Sthlm 25: —; 1363 S. R. Ystad 20: —; 1364 Ekets mfg gm Sv. All. miss. Jkpg 50: —; 1365 A. E. Kalmar 50: —; 1366 Gm A. N. Stöpafors: Ins. v. arb. möte 25: —; 1367 M. S. Vänersborg 7: 50; 1368 A. B. Åsarp 100: —; 1369 E. N. Karlskoga 10: —; 1370 Vänner i Stidsvig gm S. B. 47: —; 1371 J. P. Diö 7: 50; 1372 J. J. Krlkr 4: —; 1373 A. B. Mölndal 5: 50; 1374 H. S. Borås 7: 50; 1375 A. R. Mariefred 7: 50; 1376 A. W. O. Nybro 7: 50; 1377 H. O. Jonstorp 15: —; 1378 M. B. Hörby 20: —; 1379 A. S. O. Malmö 20: —; 1380 H. N. Nybro 7: —; 1381 T. W. Strängsered 10: —; 1382 R. N. Alvesta 25: —; 1383 A. P. E. Sthlm 2.000: —; 1384 J. S. Tannefors 2: 50; 1385 A. A. Furusund 5: —; 1386 E. S. Järvsö 2: 50; 1387 T. K. Ulriksdal 7: 50; 1388 E. A. Degerfors 10: —; 1389 H. R. Eksjö 7: 50; 1390 H. L. Asklanda 5: —; P. S. d:o 20: —; 1391 L. P. 25: —; 1392 T. R. Sollentuna 10: —; 1393 H. T. Källö-Knippla 10: —; 1394 A. H. Gideå 2: 50; 1395 N. A. L. Rönnöfors 2: 50; 1396 M. K. Ekenässjön 25: —; 1397 A. R. S:a Sunderbyn 2: 50; 1398 E. O. Valla 7: 50; 1399 F. E. Ärla 15: —; 1400 E. F. Ljungbyholm 22: 50; 1401 E. N. Gullänget 2: 50; 1402 J. B. Tunadalsverken 2: 50; 1403 O. B. Ljurhalla 2: 50; 1404 G. J. Umeå 10: —; 1405 B. J. Gbg 12: 50; 1406 M. S. Ramdala 2: 50; 1407 T. L. Sthlm 7: 50; 1408 C. H. S:a Sandby 2: 50; 1409 E. N. Bjästa 7: 50; 1410 K. W. Mölndal 50: —; 1411 S. S. Björköby 50: —; 1412 B. S. Hällstad 7: 50; 1413 H. P. Lindesberg 20: —; 1414 A. A. Malmö 1: 50; 1415 S. N. Tärnsjö 10: —; 1416 S. S. Alvesta 2: 50; 1417 F. N. Vuollerim 2: 50; 1418 Missvänner Bjärnum gm A. N. 50: —; 1419 H. E. N. Granö 20: —; 1420 K. A. Söderkpg 2: 50; 1421 E. A. Ludvika 2: 50; 1422 A. Å. Lövånger 20: —; 1423 J. F. S. Niemisel 2: 50; 1424 S. L. Malmö 7: 50; 1425 S. T. Borgstena 2: 50; 1426 H. S. Södertörns vst 1: —; 1427 K. G. Beted 10: —; 1428 S. O. Lösen 27: 50; 1429 L. C. Mariefred 30: —; 1430 A. G. Sthlm 20: —; 1431 E. C. Dunker 12: 50; 1432 Z. B. Trllbrg 50: —; 1433 G. A. Vittsjö 10: —; 1434 E. S. Jkpg 2: 50; 1435 S. C. Gbg 2: 50; 1436 A. B. Braås 5: —; 1437 E. B. Lugnås 7: 50; 1438 M. A. Smål.-stenar 2: 50; 1439 Sv. Bibelsällskapet t. Mong. bibelrev. 10.000: —; 1440 Onämnd 100: —; 1441 Gm D. S. Blidsberg: E. K. 7: 50, Onämnd 5: —, B. S. 10: —.

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1951
93366

Bilaga medföljer.

11-12
Tevl. Tidskr.

Ljusglimtar från Mongoliet

TIDSKRIFT FÖR SVENSKA MONGOLMISSIONEN

N:r 11	EXPEDITION: Brunnsgatan 4, Stockholm	Nov. 1951

Den eviga kärleken ropar...

O Japan! Den eviga kärleken ropar! Egensinniga Japan! Isolerade Japan! Övergiv ditt vresiga sinnelag och böj knä inför den oändliga kärlekens Gud! I dina ansträngningar att bliva kvitt synden och att helga din själ måste också du gå Korsets väg.

Kristus öppnade en frälsningsväg även för Japan. Ja! Om än hela vida världen övergiver vårt land, skall Kristus, den eviga kärlekens uppenbarare aldrig upphöra att söka vinna det.

O Japan! Du land, som Kristus traktar efter! Endast Han kan föra dig till din återuppståndelses timma. Världen må draga sig undan och alla övergiva dig, men Kristus skall aldrig övergiva dig. Nej, nej! Kristus, den tålige, längtande Kristus, skall aldrig övergiva detta land, som jag älskar.

Toyohiko Kagawa

KUNGL. BIBLIOTEKET STOCKHOLM

Fjärrstyrda människor

Av kyrkoherde *Anders Frostenson.*

Vi har i tidningarna fått läsa om s. k. fjärrstyrda flygplan. Med hjälp av radiovågor kan de — utan pilot eller förare — dirigeras hundratals mil genom rymderna. De kan t. o. m. gå genom stormar och åskmoln utan att deras bana rubbas. På minuten exakt infinner de sig på sin destinationsort och kan sedan automatiskt manövreras hem igen.

Behärskar nu människan sin skapelse så fulländat, skulle då inte Gud ännu fullkomligare kunna behärska och leda det Han skapat? Han leder världarna — solsystemen och stjärnvimlet — på utstakade banor. Och det klickar aldrig med den himmelska tidtabellen. »Lyften upp edra ögon mot höjden och sen: vem har skapat allt detta? Det har han som för härskaran däruppe fram i räknade hopar; han nämner dem alla vid namn. Så stor är hans makt, så väldig hans kraft, att icke en enda utebliver.» (Jes. 40:26).

Vi är inte skapade av oss själva och till oss själva. Utan av Gud och till Gud. Bestämmelsen med vårt liv är att vi skall bli inordnade i Hans plan med världen, bli beroende och ledda av Honom. Fjärrstyrda — d. v. s. dirigerade inte av stötarna och knuffarna vi får av vår granne till höger eller vänster, av påtryckningarna och påverkningarna från den eller den människan — burna inte av människoströmmen, som böljar hit och dit — inte heller styrda av opinionsvindarna som blåser för tillfället — inte heller av våra egna önskningar eller irritationer; utan dirigerade av Honom som står bakom allt skapat, drivna av impulserna och krafterna från den eviga världen, styrda fjärranfrån mot ett fjärran mål.

Fjärrstyrda människor — det är människor som har ett oändlighetsperspektiv kring sin tillvaro. Men detta som är fjärran, är oss samtidigt nära.

I Jer. 31:3 heter det: »Fjärran ifrån uppenbarade sig Herren för mig: Ja, med evig kärlek har jag älskat dig.» Guds kärlek kommer oss i Jesus Kristus så nära att den är oss närmare än någon faders, moders, sons eller dotters kärlek. Så tätt intill oss kommer den, fast den stammar från Honom »som bor i ett ljus dit ingen kan komma».

Att vara kristen är att leva sitt liv buren och ledd av en oändlig kärlek och visdom. Det är att vara en fjärrstyrd människa. Vi har alla i vårt innersta det instrument — samvetet — som gör det möjligt för Gud att meddela sig med oss och som gör det möjligt för oss att uppfatta sändningarna från den himmelska världen. Guds stämma talar klart till alla som vill ge sig stillhet att lyssna till den. I sitt Ord talar Han och i vårt inre tolkar Hans Ande Ordet. Då vi följer Hans ledning, påminnelserna, maningarna och tillsägelserna från Gud kommer vi rätt. Vi får underbara erfarenheter av bönhörelser, meningsfyllda sammanhang och beredda gärningar. Vi lever inte på måfå. Vi märker hur vårt liv fogas in i den stora planen. Med trygghet går vi in i framtiden. Den är förborgad för oss. Men den är känd av Honom som fjärran ifrån styr våra steg.

I en japansk skola

Av missionär *Elsa Bengtsson.*

Sedan vi kommit, har vi ofta bedit om, att Gud skulle ge' oss kontakt med människor, som Han kunde välsigna genom oss. Då vi är här på orten för språkstudier, vet vi, att vi inte kan splittra vår tid på för mycken engelsktalande kontakt, och desto angelägnare synes det oss, att de kontakter vi får verkligen är oss givna. Det har varit roligt att se. hur en sådan kontakt vidgat ut sig, men liksom åt ett håll. Vi har inte sett märkliga resultat, men vi tackar för tillfällena till sådd på Guds åkerfält.

Tidigt i våras gick vi ut ett par lördagskvällar för att i hemmen påminna om söndagens möte. Samtidigt delade vi ut traktater. Det är här, som i Mongoliet, där alla alltid sade: »Dja, dja», men bara några kom. Vi var inne i många hem, och de lovade komma, men bara ett fåtal uppfyllde sitt löfte. En av dessa är en ung lärare vid läroverket i Gotemba. Yamashita heter han.

Han knöt kontakt med oss vid kyrkan och blev inbjuden att besöka oss. Sen dess har han kommit många gånger. Första gången, han kom, hade han sin syster, fru Horioka med sig och dessutom två elever från sin skola. Systern hade en vacker bukett blommor med sig, då hon kom. Jag vet inte, om det är japansed att inte komma tomhänt till ett hem första gången. Hon är i alla fall den enda, som följt den seden här hos oss

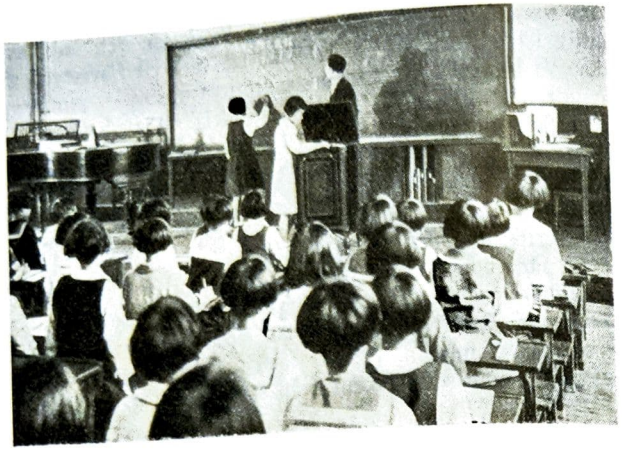

Japansk skola.

hittills. Hon är änka och försörjer sina tre minderåriga barn och sin gamla svärmor genom att undervisa i engelska i realskolan i Gotemba. Hon är döpt, det är däremot icke brodern. De är från ett buddistiskt hem i Tokio.

Dessa två lärarsyskon har vid olika tillfällen kommit på besök med grupper av ungdomar, som ville vara med oss för att sjunga kristna, engelska sånger och för att få en stund av värde, som herr Yamashita uttryckte sig.

Genom fru Horioka blev vi inbjudna att hålla föredrag på engelska i realskolan i Gotemba. De hade en sommarskola i engelska för sina elever, och de ville ha vår hjälp. Det föll på min lott att gå in i den uppgiften, och jag var väldigt intresserad av att få blicka in i en japansk skola. Det var avtalat, att fru Horioka skulle invänta mig vid stora landsvägen den 12 augusti på morgonen, ty jag hade ingen aning om, var skolan låg. Skolan visade sig vara nybyggd efter västerländskt mönster med långa korridorer och en trevlig entré. Jag mottogs vid dörren av en lärarinna, som satte fram innetofflor åt mig. Ingen får gå in i samma skor, som han gått ute i. Tänk, vad vi skulle spara på städning och minska på damm, om vi införde samma goda sed i våra skolor!

Jag fördes in på rektorns expedition, där jag presenterades för honom. Han såg ut att vara en fin och god man — men hedning. Han hade glömt sin engelska, så fru Horioka fick tjänstgöra som tolk. Andre rektorn kunde lite mera engelska,

men en lärare i engelska varken talade eller förstod engelska. Emellertid kunde han läsa och skriva det språket.

Vi skulle ha börjat klockan 9, men där infann sig så många barn, att de måste ordna extra sittplatser, och vi blev åtskilligt försenade. Jag hade inte talat till dem många minuter, förrän jag kom underfund med, att deras ordförråd var så litet, att de inte begrep mycket av vad jag hade tänkt säga, så jag »degraderade» föredraget till en vanlig, hederlig lektion.

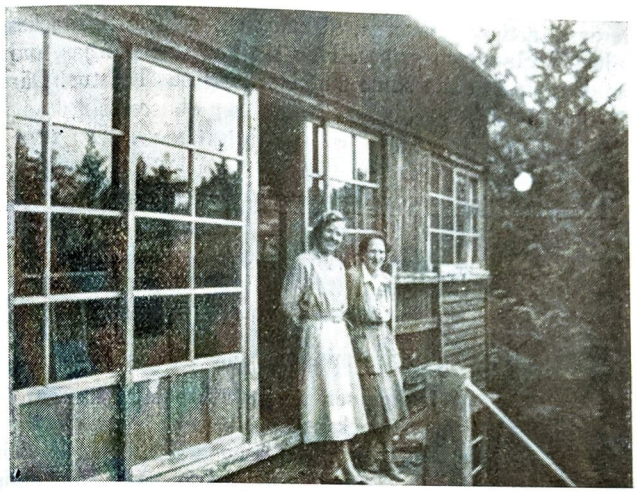

Elsa Bengtsson och Anna-Lisa Thorsell på trappan till sitt sommarhus.

Jag blev ombedd att lära dem en engelsk sång, och jag passade då på att lära dem en liten kristen kör. I samband med den fick jag tillfälle att säga något litet om Kristus och kristendomen, men det måste fru Horioka tolka, och jag förstod av den tvekan med vilken hon gjorde detta, att jag egentligen inte skulle kommit in på det ämnet — men det skulle jag visst ha gjort, ty det blev anledning till ett långt samtal på rektorns expedition senare. Jag bjöds på förfriskningar där båda dagarna jag medverkade vid denna sommarskola. Det var den sista dagen, som Gud gav detta tillfälle till samtal om Kristus med människor, som annars inte mötte Honom. Det var, som hade dörrar öppnats på glänt. Frågande själar sträckte sig med förundran mot Sanningen och Ljuset. Det var en underbar stund. Herren hade trätt in i vår mitt. Jag förnam Hans närhet som en väl-

signad medverkan. Något försiggick i själar, som för första gången mötte Honom, och med stor tacksamhet och glädje gick jag ut från den rektorsexpeditionen efter vårt långa samtal. Vi hade fått två nya människor att bedja för.

Den dagen var liksom fylld av glada överraskningar. På kvällen fick jag besök av fru Horioka och hennes barn. De kom för att överlämna skolans tack — men jag hade aldrig ens tänkt på present, och här kom den: en stor korg frukt och en låda goda, japanska kakor.

De är så artiga, japanerna, så måna om att visa sin tacksamhet. Jag förvånas och gripes. Hur skall vi inte glädjas, om vi får se dem vända detta sinne mot Herren Jesus Kristus. Därom vill vi bedja.

På missionärskonferens i Karuizawa

Av missionär *Birgitta Bohlin.*

Gotemba den 21/8 51.

Kära missionsvänner!

Jag känner att jag bör berätta lite om den gångna veckans upplevelser för er.

För omkring en månad sedan fick jag höra talas om en missionärskonferens, som enligt gammal (jag tror 30-årig) tradition skulle hållas i Karuizawa. Det är en plats högt uppe bland bergen 5 tim. tågresa från Tokio.

En dag kom Anna-Lisa och frågade hur Edvin och jag tänkte göra. Hon hade genast bestämt sig för att fara dit. Edvin var då på resa upp till Hokkaido. Jag visste, att han skulle komma hem trött och helst vilja stanna hemma. Plötsligt slog det mig att jag skulle försöka fara. Edvin kunde så gott ta hand om Kerstin. Och vår hjälpreda kunde klara en veckas matsedel för dem på egen hand. Det skulle säkert vara nyttigt för mig både till kropp och själ att komma dit upp.

Måndagen den 13 augusti medan det ännu var mörkt, gav vi oss iväg, Anna-Lisa och jag. Kl. ½ 9 kom vi till Tokio. Vi gick raka vägen till ett litet kafé. »Öppnar kl. 9» upplystes vi om. Vi satte oss på en nyvaskad trappa i porten och väntade på klockslaget 9. Det var varmt. Vi torkade redan svetten från pannan. Ute på gatan tömde renhållningsverket soptunnorna.

Och små smala japanskor gick friserade och rena till sina platser. Då vi styrkt oss med en kaffetår, gick vi ut på stan och handlade och vid ett-tiden gick vi till tåget för att fortsätta till Karuizawa. Vi kom en hel halvtimme före tågets avgång. Men kupéerna var redan fullpackade. Det fanns knappt en ståplats. Och vi hade ej mod att kliva på utan satte oss på väskan och inväntade nästa tåg. Senare fick vi höra att uppe i Karuizawatrakten firades i de dagarna en hednisk fest. Man samlades omkring de avlidnas andar, vilka, som man trodde, kom på ett kort besök till »de sina». Därför var det mer folk än vanligt i rörelse, påstods det. Ty man for till sina respektive hemtrakter då den där hedniska ceremonien skulle gå av stapeln. O, vad det är beklämmande med detta folk! Mitt i all civilisation lever de kvar i ett tusenårigt satans bedrägeri.

Vägen upp till Karuizawa gick genom risfält och åter risfält. Sedan jag kom till detta bergiga land har jag ej sett så mycket slättbygd som jag såg på den sträckan. Mina tankar gick därför ibland till Skåne — därhemma. Sista timman pustade dock tåget uppför, uppför och igenom 26 tunnlar. På tåget hade vi sällskap med ett 20-tal amerikanska soldater, som kommit hit från krigsskådeplatsen i Korea. De skulle upp bland bergen och vila 3 dagar och sedan återvända. En av dem var kristen. Han var också gruppens förtroendeman. Så berättade en av de andra pojkarna.

Vi nådde målet vid mörkrets inbrott och kom utan svårighet till det hus, som vi fick anvisning på. Konferensen hade då redan börjat. Nästa dag var vi också med i skaran av deltagare, missionärer från skilda länder och samfund. Jag vet ej huru många länder och samfund, som där var representerade. Jag vet bara att jag förnam enheten i Kristus. Förlossningen genom Jesu blod är en föreningslänk utan motstycke på denna jorden. —

Och här sitter jag nu och tittar på det uttjänta konferensprogrammet. Jag drar mig till minnes rapporten från Formosa. Där berättades om en sextioårig kvinna som hade tbc. Hon tillhörde en av stammarna bland bergen där på Formosa. Hon var ovanlig så tillvida att hon förutom sitt eget landsmål kunde kinesiska. Efter många ursäkter och mycken tvekan följde hon missionärens råd och gick igenom en kinesisk bibelskola. Där greps hon av Kristi kärlek och fick verklig nöd för sina landsmän, som levde i hedendomens hemska mörker. Hon gick efter skolans slut tillbaka till sitt folk och började predika Guds levande Ord. Detta hände just när japanerna höll på att importera shintoismen till samma stam. Och kvinnan blev förbjuden

att predika evangelium. Då missionären efter Japans kapitulation kom tillbaka till ön, tog han reda på hur det gått med denna bibelkvinna. Han fann då 2.000 kristna uppe bland bergen som en frukt av hennes trohet.

På en annan plats var en grupp kristna (jag tror det var 6 män) i tidig morgonstund samlade till sång. Det var några timmar innan de, därför att de vägrat trampa på ett kors, skulle störtas ned i en strid flod. Då kom det bud till dem, att den man, som avkunnat deras dom, på kvällen druckit sig drucken och gått utmed floden. På den plats där han gett befallning om att störta ner den lilla kristna skaran, där ramlade han själv i och drunknade. Denna händelse blev upphov till väckelse och omvändelse och dop och kyrkbygge och inhemsk evangelisation. På en plats kom kyrkbygget före dopet.

Så fick vi höra lite från Korea — om namnlösa lidanden, som de kristna där fått genomleva på grund av sin tro. På en plats dit fältprästen kommit var det förtvivlan i församlingen. Han gjorde ett försök att predika, men måste krypa ner på knä och i stället gråta med sina åhörare. Dessa kristna hade beslutat att hellre taga sitt liv än att uppleva samma sak, som de upplevt, en gång till. Fältprästen måste lämna dem i denna förtvivlade sinnesstämning. Efter några månader kom han tillbaka till samma plats. Stämningen var då en annan. Förtvivlan hade då vikit för hopp och förtröstan. Jesu ord och löfte om att *komma tillbaka* hade lyft dem ur förtvivlan. Alla samtal rörde sig nu om Jesu återkomst. Man sjöng, talade om och levde i detta vårt kristna hopp.

Också härifrån Japan kunde man förtälja om omvändelser och dop och kyrkbygge och inhemsk evangelisation, men det var ej fråga om massrörelser. Man kunde dock inte misstaga sig på allvarsstämningen då det gällde missionens framtid här i detta land. Det var ett stänk av bekymmer inför framtiden här. Iakttagare visste att berätta, att nu sedan Japans folk börjat komma på fötter igen, visade de en tendens att gå tillbaka till de gamla *välkända* religionerna och tänkesätten. Och det var som om ingen vågade tro på en lång ljus framtid i detta land därför att man ej kunde blunda för Antikrist och hans välde. Detta faktum verkade dock inte förlamande utan oerhört uppfordrande till bön och till arbete. Det gällde nu att gripa tillfällena och verka medan tid var. Det gällde att bli frälst från självviskhet och allt det som kunde hindra krafttillförseln inom individen och inom det egna samfundet och att bli frälst från självviskheten samfunden emellan. Det gällde att *älska* och *bli ett*. Och att bli

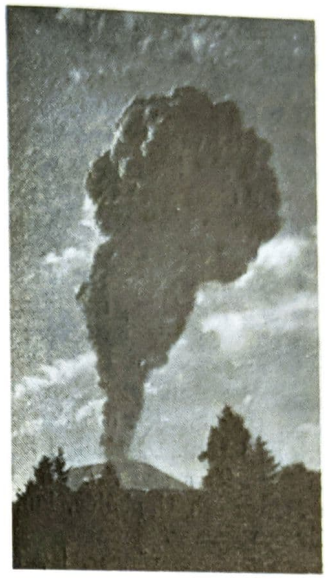

Vulkanen Å sama-jama invid Karuizawa.

beklädd med Andens kraft, så att Kristi församling på jorden måtte ökas så mycket som möjligt också med de japaner, som låter sig frälsas. En av talarna, en äldre kinamissionär, mycket förtrogen med Skriften och dess grundtext, uppmanade oss att vid varje möte repetera Rom. 13: 12—14: »Natten är framskriden, och dagen är nära» — — —

Däruppe träffade vi missionärer, som var på ort och ställe för att reparera sin hälsa. Jag hade förut hört att klimatet och det ena med det andra i detta land far illa med missionärerna. Efter vad jag förstår är det särskilt bristsjukdomen Beri-beri och tbc som lurar på oss (95 % av det japanska folket lär ha tbc, en lindrigare form än hemma, men i alla fall). Jag for hem med ett nytt beslut att regelbundet äta B-vitamin och jäst, och att göra vad jag kunde för att bevara hälsan i vårt hus. Samtidigt förnam jag vila och trygghet inför framtiden i Guds fadershand. — — —

För några veckor sedan, när jag hade morgonbön, föll det på min lott att säga några ord om den orättrådige förvaltaren. Vi läser nämligen Lukas Ev. i följd. Jag har aldrig riktigt kunnat förstå Jesu uppmaning till sina lärjungar: »Skaffen eder vän-

ner medelst den orättrådige Mamons goda, för att de, när detta har tagit slut, må taga emot eder i de eviga hyddorna.» Jag suckade i mitt hjärta om att få veta vad Jesus menade. På morgonen när jag steg upp hade jag ännu ej fått klarhet. Då gick tankarna plötsligt helt omedvetet till världsmissionen så som den bedrives i dag. För min inre syn såg jag dessa som varit kloka och gett utav sina sparslantar till Guds rikes verk på jorden. Jag såg något av deras inträde i himmelen efter jordlivets kamp och strid. Jag såg i tankarna hur de togs emot av dessa, som ur olika folk och stammar, tack vare världsmissionen, redan i förväg bärgats hem. Jag såg för min inre syn lyckliga, frälsta mongoler taga emot kära, bedjande och offrande missionsvänner från Sverige i de eviga hyddorna.

O, Ni kära vänner, det skall komma en dag då vi inte ängsligt skall vänta efter tack för den och den gåvan och tjänsten till Guds rikes verk på jorden. Då skall vi falla ned i förundran och tillbedjan och *tacka* för att vi *fick* vara med, för att Himmelens Gud, den Helige och Upphöjde, kunde använda sig av våra besmittade liv och slantar.

Kära bedjande och offrande vänner, jag tackar Gud för Er alla för Edra förböner och all Er hjälp. Herren hjälpe *oss* att vara trogna »intill döden»!

Innerliga hälsningar! Er tillgivna

Birgitta.

På det nya fältet

Av missionär *Eric Almefors.*

Missionär Eric Almefors berättar i brev till missionsföreståndare Joel Eriksson om en färd som Paul Eriksson och han företagit tillsammans till Urakawa på Hokkaido. Han skriver bl. a.:

Det var med stort intresse, som vi emotsåg att komma till denna plats, eftersom vi tror, att vi skall få vårt arbete förlagt hit. Platsen ligger alldeles intill the Pacific Ocean, och hotellet som vi bor i ligger på stranden, så vi kan nu blicka ut över det ändlösa vattnet och höra Stilla Havets vågbrus. Jag tycker mycket om havet, och det är ju nästan lite hemlandstoner för en göteborgare. I dag på morgonen hade vi glädjen att få besök av stadens mayor. Folke och Edvin träffade honom vid deras besök här, så vi fick hans visitkort av dem. När vi åt frukost, nämnde vi till flickan, som serverade, att vi ville träffa mr Toshio Kaki-

Japanska som jordbruksarbetare.

zaki, och hon lovade att ringa till honom. Han var mycket vänlig, en man i 60-årsåldern. Han kunde rätt bra engelska, så vi slapp att staka oss fram med japanskan. Han berättade mycket för oss om staden och förhållandena där. Här bor omkring 15.000 människor. Trots att staden ligger så nära havet, är endast 15 % av befolkningen fiskare, återstoden är arbetare, affärsmän och tjänstemän. Det har varit en kyrka här, men jag tror, att den upphörde för omkring 40 år sedan, och den hade då arbetat i 20 år. På en plats inte så långt härifrån, har en engelsk missionär arbetat i många år, men han dog för ett 15-tal år tillbaka. Mayorn bekände sig som kristen, congregationalist. Han var född här, men hade bott i Tokio i många år. Där hade han nu lämnat sin hustru och sina barn och flyttat tillbaka till sin hembygd för att som han sade dö här. Han ämnade ägna sig åt lantbruk. Han hade fått en del jord och skog av sin far. Nu hade han emellertid för andra gången blivit vald till borgmästare i den här staden. Han talade också om, att det fanns en liten bibelstudiegrupp här, som brukade samlas hos en affärsman, men enligt vad vi kunde förstå, var det inte mycket beställt med den. Det är emellertid den enda kristna verksamhet, som finns här, så här är verkligen behov. Hur vi önskar, både Paul och jag, att vi finge bli till välsignelse här och verkligen brukade av Jesus att föra själar i rik gemenskap med Honom! Han sa, att det var svårt att finna hus här, men han lovade att

hjälpa oss. Vi skall gå till hans kontor klockan 4 i eftermiddag, då vi också skulle få hjälp av någon mer av hans personal.

Det är mycket intressant att vara ute så här och knyta helt nya bekantskaper. Japanerna är mycket vänliga och tillmötesgående. Också av sådana som inte äro kristna ha vi mött en rik hjälpsamhet och godhet. T. ex. när vi besökte Tomakomai i lördags och söndags. Genom en kristen lärare i Muroran fick vi kontakt med en doktor i Tomakomai. I staden finns ett stort pappersbruk, och doktorn ansåg, att det skulle vara lämpligt, att han förde oss i kontakt med en av cheferna för det, därför att en sådan har många förbindelser och under sådana förhållanden skulle kunna hjälpa oss med vårt husköp. Chefen var inte kristen, men han bjöd oss på en mycket fin lunch i deras klubbrum och tog sig tid för ett långt samtal med oss. Därvid kom det fram, att hans bolag hade haft en del förbindelser med Sverige. Genom en svensk firma Gadelius hade de köpt en maskin för en filial, som de skulle starta i Nagoyadistriktet. Två av deras ingenjörer hade varit i Sverige. Han hade höga tankar om vårt land. Vi fick också veta, att det bolag, som vi gästade, hade haft besök av en svensk affärsman. Det var kanske tack vare dessa förbindelser, som vi fick röna ett sådant gott mottagande. Tyvärr var det också där svårt att få tag i hus. Därför kunde den japanske industrichefen inte lova oss mycket i den vägen. Han anförde som exempel, att de hade det svårt med lärare vid stadens skolor, därför att de kunde inte ta dit nya, på grund av att de inte kunde skaffa bostäder till dem. Han rådde oss därför att bygga, och i så fall ville han gärna stå oss till tjänst med att skaffa oss en god entreprenör.

I Tomakomai finns en liten presbyteriansk församling och en katolsk kyrka. Vi besökte den förra på söndagsförmiddagen. Där var nog ett 30-tal deltagare. Det var en teol. stud., som talade. Efter gudstjänsten satte vi myror i huvudet på dem genom att omtala varför vi kommit dit. Ingen av dem kunde någon vidare engelska, så vi måste försöka använda oss av båda språken. Inte vet vi, hur mycket de förstod, men de lovade oss att försöka finna ett hus. Tomakomai är en bra mycket större stad än Urakawa. Där finns mellan 30- och 40.000 människor Den ligger ganska flackt bredvid havet. Det kanske passar bra för en skåning och en västgöte, för det är tänkt att Elsa och Anna-Lisa skall ta upp arbete där.

Muroran är på sina ställen en mycket trevlig stad. Den har en stor hamn och är omgiven av bergknallar. Den är också en storstad, om man jämför den med de andra. Den har omkring

110.000 innevånare. Omkring 60 % av befolkningen är sysselsatt vid det stora stål- och järnverket.

Nu är det redan sent på kvällen. Vi har varit på borgmästarens kontor i flera timmar och samtalat. Han förefaller att tycka om att prata, och han är intresserad i mycket. Han är nyfiken att få höra om Sverige, och hur vi har det där. Liksom andra japaner som vi träffat har han höga tankar om Sverige. Han förde oss i förbindelse med andra personer, och vi har tittat på ett hus, men det var inget vidare med det, så det reflekterar vi inte på. Han hade emellertid ett annat förslag, som vi nog får se på i morgon, så vi hoppas att det skall lägga sig till rätta i överensstämmelse med Guds vilja.

Nu måste jag sluta med de hjärtligaste hälsningar till Er alla.

Eder tillgivne
Eric.

I ett ungefär samtidigt avsänt brev berättar missionär Paul Eriksson om de fortsatta försöken att få kännedom om lämpliga hus till överkomliga pris i såväl Urakawa som Tomakomai. Bl. a. besåg de »ett hus närmare staden i utkanten av ett annat samhälle. Det sades vara 10 år gammalt, men det var inte bra alls. Men i värsta fall går det väl an.» Ävenså berättar Paul Eriksson om en ung man, med vilken de hade ett långt samtal. Han förklarade, att »när de startat en kyrka, ville han komma till den, om han fick». De lovade honom komma när han ville, så skulle de börja med samtal och bibelstudium. Missionär Eriksson tillägger: »Det gör mig ont att jag ännu inte har nog ordförråd för att ingående tala om frälsningen genom Jesus på japanska, utan är hänvisad till engelska för dem som förstår det.»

Dr Michi Kawai — en de japanska flickornas vän

Av *Margith Persson.*

Missionär Margith Persson skildrar i ett brev till vår tidning sina första intryck från Japan och från den vederkvickande vistelsen i Gotemba, detta »allra första blad i vår missions nya verksamhet och uppgift i Japan». Hon skriver:

Vid foten av Mount Fuji, japanernas heliga berg och varje japans stolthet, inbäddad av vackra kullar och berg, en doftande

Dr Michi Kawai.

cypresskog och ståtliga bambuträd, ligger Gotemba Camp Ground, platsen där vi bott vår första tid i Japan. Här har vi haft förmånen att möta helgade män och kvinnor, japaner, som offrat, vågat och vunnit något för Guds rike. Här har japanska Bibelsällskapet en rätt stor byggnad och under flera veckor under den hetaste tiden i sommar har de arbetat med bibelöversättningar där. De har flytt undan hettan i storstaden och i den ljuvliga stillheten härute har de kunnat fortsätta sitt arbete oavbrutet. Det är nästan som en slags helig mark häruppe och nästan varenda dag har sånger tonat, alltid från något hörn eller håll av området. Vacker sång i flera stämmor, buren av röster som nästan fullkomligt smält samman till ett. Jag har aldrig vetat, att japanerna är ett så sång- och musikbegåvat folk, men det vet jag nu.

Här finns också en fyra eller fem hus, som hör till en stor flickskola i Tokio och hela sommaren igenom har det varit lägerveckor anordnade. En klass åt gången har de kommit, dessa rara flickor, och så har de stannat för lägerliv omkring en veckas tid. Denna skola är kristen, och vi har haft förmånen att möta dess principal och grundare, dr Michi Kawai, som gett ut sitt liv för Japans ungdom och utfört en underbar pionjärsgärning, då det gällt att lyfta Japans unga kvinnor och ge dem en högre, mera aktad ställning i livet. Har just i dagarna läst en bok av henne: »My lantern», som inspirerat mig i högsta grad. Hela boken är ett strålande exempel på, inte bara vad en människa kan utföra, utan *vad Gud kan göra* genom en människa, som i ödmjukhet och trohet vigt sitt liv i Hans tjänst.

Liten, obetydlig och blyg verkar hon, denna lilla kvinna, men man förnimmer intensivt då man kommer i hennes närhet, att här möter man en stor själ. Under många år har hon varit sekr. och sedan generalsekreterare för Japans K. F. U. K. och oräkneliga är helt säkert de unga flickor, som genom henne kommit till kunskap om Kristus och blivit välsignade genom hennes liv och verksamhet. Uppväxt i ett shintoistiskt prästhem, där hennes far, farfar och farfarsfar alla härstammar från en lång kedja

Japansk studiecirkel.

av shintopräster med en tvåtusenårig prästerlig tjänst och verksamhet, blev unga Michi den, som först blev vunnen för Kristus i familjen. Senare, innan sin död, hade också hennes far lämnat tron på den gamla shintoistiska läran och tagit steget ut som kristen. Under sin krafts dagar och medan han ännu officierade som shintopräst, kom statens påbud om indragning av präster och så förlorade Michis far sin prästerliga tjänst. Vad detta betydde för en, vars släkt i två årtusen utövat prästerlig tjänst, kan man kanske ana. Familjen, som varit rätt välbärgad, blev snart fattig. Fadern valde då att draga sig tillbaka till en plats där ingen kände honom och försöka börja ett nytt liv och med arbete förtjäna sitt uppehälle. Men vad skulle väl en f. d. shintopräst kunna utföra? Och hur skulle han kunna försörja sin familj? Det blev Michis mor, som nu fick bära bördan och i egentlig mening bidraga till familjens uppehälle. Allt detta och

mycket annat blev stora och svåra frågor för den lilla familjen, men till sist bestämdes det, att de skulle flytta ända upp till Hokkaido, Japans nordligaste ö, som vid denna tid, omkring 1890, var nästan okänd för det övriga Japan. Den enda vägen att komma dit, var med en kustbåt, som i dessa tider tog lika lång tid, som det nu tar att korsa Stilla Oceanen på. Häruppe kom familjen så småningom i kontakt med några presbyterianska missionärer och en efter en vunnen för Gud. I en liten skola i Hokkaido fick så Michi sin första utbildning och kunde efter

Japanska flickor på trädgårdsarbete.

några år själv börja undervisa unga japanska flickor som lärarinna i den nystartade missionsskolan. Det är ju på denna nordliga ö, som mongolmissionens fält nu skall bli, fast i trakter där liten eller ingen mission förut bedrivits.

Efter några år fick Michi Kawai ett stipendium och reste till Amerika, där hon studerade i sex år. Efter denna period återvände hon till sitt land och hennes verksamma liv började. Först som lärarinna vid en skola, sedan som sekreterare och generalsekreterare i K. F. U. K. och sist som grundare och principal av Keisen Jogaku-En eller Keisen Flickskola i Tokio. Efter upprepade besök i Amerika och Europa, flera gånger som ombud för världskonferenser, mottog hon i Amerika i juni 1941 doktorsgraden. Och så hastar den lilla kvinnan vidare, ivrig att verka för sin Gud och för sitt folk. Nu är hon väl över de 65,

men i fullt arbete för Guds rike. Hennes livs valspråk har varit första strofen av en sång: Away, away, not a moment to linger. (Framåt, framåt, ej ett ögonblick att dröja). Hon är kanske inte den enda som inser, att vad som skall göras för Japans folk, måste göras snart. Tillfällena till arbete är kanske snart förbi. Men nu är dörrar och hjärtan öppna och mottagliga för evangelium som aldrig förr i Japans historia. Må varje Guds tjänare i detta land gripas av ett heligt nit att föra budskapet om korset vidare. Away, away, not a moment to linger. Med frimodiga hjärtan våga och vinna något för Gud medan dörren är öppen, det är vår uppgift i Japan idag. Om Ni, kära vänner därhemma, såge det unga Japan av idag, hur de försiktigt trevar efter något, som det håller att bygga och leva på, en omedveten längtan och ett stort, stort behov av en levande, evig Gud, ja, då skulle Ni inte spara några medel i Er ansträngning att få vara med i detta verk, i den mån det är oss var och en givet.

— — —

En annan sak, som gripit mig här denna sommar, har varit de anordnade candle light services, ljusgudstjänster, som har hållits i den lilla sommarkyrkan här av varje grupp flickor. Var fredag kväll kl. 10 har den veckans lägergrupp samlats utanför den lilla kyrkan, många av dem iförda sina japanska kimonos och med ett brinnande ljus i handen. De har ordnat upp sig i jämna led och under sång tågat in i kyrkan där så en liten gudstjänst hållits. Från vårt sängkammarfönster har jag haft en god utsikt över den lilla gruppen av unga flickor och det har varit gripande att se och höra dem bedja och sjunga. På sångens och bönens vingar har de i kvällens mörker och stillhet nalkats Gud och det eviga och det har inte varit svårt att få mig med. Efter gudstjänstens slut har de så tågat ut ur kyrkan i procession, var och en med sitt ljus brinnande klart och vid den underbaraste sång i flera stämmor. Att se dem komma så, i sina vackra dräkter, med ansiktena upplysta och omramade av sitt vackra, svarta hår, det har gett en känsla av stor helg och frid. Man kan rakt inte hjälpa, att tanken svingar sig till den dag då vi skall samlas inför Guds tron, på evighetens morgon. En skara av alla släkten och folk och tungomål! De har tvagit sina kläder och gjort dem vita i Lammets blod! Japaner, mongoler, kineser, alla i fullkomlig samklang lovande Gud för evigt.

»Away, away, not a moment to linger», så att så många som möjligt får vara med i den skaran på den dagen!

Jakob E. Lundahl

Strax innan detta n:r av Ljusglimtar skall gå i press, når oss meddelande om att vår missions förutvarande ordförande, redaktör Jakob E. Lundahl, stilla avsomnat torsdagen den 18:e okt. på morgonen å Stigbergets sjukhus i Stockholm, där han de sista månaderna vårdats för sin sjukdom, blodkärlskramp.

Med Lundahl har en missionsman som få och en kännare av den kristna missionens historia som ännu färre lyktat sitt av rastlöst arbete fyllda liv. Frid över hans minne!

Vi återkommer i nästa n:r med en utförligare nekrolog.

Meddelanden

Adressen till våra missionärer Folke och Margith Persson är: 43, — 3 Chome, Shimouma-machi, Setagaya-ku. Tokio. Japan.

Adressen till Edvin och Birgitta Bohlin och våra fyra övriga missionärer: 30. 1 Ohashinay, Muroran, Hokkaido, Japan.

*

Syster Gull-Britt Hellberg skriver i brev till en av styrelsens medlemmar, att hon säkert kommer att trivas utmärkt på Bibelinstitutet i Glasgow. Eleverna får deltaga i gatumöten, husbesök, söndagsskola o. d. De är från många olika samfund och nationer, t. o. m. från Sydafrika, Sydamerika och Etiopien. Flertalet är förstås från England. De tre nordiska länderna har var sin representant.

*

Vår missions offerhögtid i Emauskyrkan i Stockholm den 14:e okt. blev en inspirerande missionsstund. Den vackra kyrkan var fullsatt av åhörare, då missionär William Rigmark med värme och entusiasm berättade om evangelii segertåg i Japan.

Föredraget kommer att i sammandrag införas i nästa n:r av Ljusglimtar. Vid högtidligheten manade styrelsens ordförande direktör Joel Lindblom till fortsatt och ökad offervilja för missionens heliga sak både i fråga om personliga krafter till missionärskårens förstärkande och i fråga om ekonomiskt understöd. Mötet, som öppnats med en välkomsthälsning av Emauskyrkans pastor R. Moen, leddes av missionsföreståndaren Joel Eriksson. Missionens damkör medverkade flitigt med vacker sång.

*

Vår missions syföreningar i Stockholm anordnar *försäljning* torsdagen den 29 november kl. 12—20 å Hushållsskolan Margareta, Drottninggatan 69, 3 tr.

Vänner till vår mission ute i landet brukar komma ihåg försäljningarna i Stockholm genom att insända gåvor till desamma. Även i år väntar vi *många gåvor* till novemberförsäljningen. De kan insändas till Expeditionen, Brunnsgatan 4, Stockholm. Ävenså mottages sådana med största tacksamhet försäljningsdagen å Hushållsskolan Margareta.

Om alla, som har något bidrag att lämna till denna försäljning, sökte dra sitt strå till stacken, skulle resultatet bli storartat. Vår mission behöver just nu enig medverkan av *alla* sina vänner!

*

Weekend-samling för missionärskandidater kommer att anordnas i Uppsala den 17—18 november i Metodistkyrkan, Kungsgatan 30.

Anmälan om deltagande torde sändas till stud. Henry Holmberg, Missionsskolan, *Lidingö 1*, tel. 65 02 49, före den 10 november.

*

En vän till vår mission skriver till Ljusglimtar:

»Det har denna höst i denna trakt varit ovanligt gott om svamp. Jag har för vårt eget hushåll plockat många konservburkar fulla med läckra riskor, kremlor, Karl Johan-svampar, champinjoner, smörsopp m. m. Så en dag fick jag den idén: varför inte plocka svamp åt Mongolmissionen och dess försäljningar? Sagt och gjort. Jag begav mig ut i skogen igen ett par dar å rad och fyllde ett 20-tal konservburkar med, som jag hoppas, en läcker blandning av olika svampar. Nu skall jag sända

in dem till Mongolmissionens försäljning i november i Stockholm.»

Exemplet manar till efterföljd. Blott vi har missionens heliga sak i tankarna, kan det i vårt vardagsliv ges många tillfällen och möjligheter att göra något litet till det stora verkets främjande. Låt oss akta på både små och stora tillfällen! Låt oss konservera bär och frukt, hallon och päron, snickra och väva, sy och sticka m. m., m. m. — allt för missionens räkning!

Sju ting att minnas

När det gäller förbindelse med vår missions Expedition, är det åtskilliga saker att komma ihåg till förebyggande av besvikelse och trassel. Här må erinras om några:

1) Vår Expedition står hjälplös inför *oläsliga* eller *ofullständiga* adresser eller personnamn. Skriv därför *tydligt* och *fullständigt!*

2) Den som *varken* skriver namn eller adress på både postgirokortet och *-kupongen* eller postanvisningskupongen, kan givetvis inte påräkna att få de tidningar han beställt eller kvitto på insända gåvor.

3) Om pengar insändes utan angivande av om de är avsedda till prenumeration eller som gåvomedel till missionen, står Expeditionen lika rådvill. Angiv ändamålet med pengarna!

4) Kom ihåg att skriva förnamnen lika, alltså inte ena gången Karl Pettersson och nästa gång Karl J. Pettersson. Olika förnamn kan förorsaka dubbelexpediering av tidningen.

5) Kom ihåg att sätta ut *titel* — t. ex. lantbrukare, herr, fru eller fröken. K. Pettersson kan ju betyda Herr Karl Pettersson eller Fru Karolina Pettersson eller Fröken Kerstin Pettersson. Hur skall Expeditionen kunna lista ut det rätta, om ej avsändaren upplyser därom? Om en Fru eller en Fröken inte vill tituleras Herr på tidningen, måste vederbörande själv upplysa Expeditionen om sin titel.

6) Vid anmälan av adressändring måste också *föregående* adress uppgivas.

7) Så snart ett tidningsnummer *uteblir,* bör meddelande härom sändas Expeditionen på ett brevkort. Alla meddelanden, liksom gåvor, prenumeration etc. bör adresseras till Expeditionen, *ej till någon enskild person.*

Influtna missionsgåvor

September månad		*Januari—september månader*	
1950	*1951*	*1950*	*1951*
21.477:05[1])	5.574:99	86.155:21[2])	87.134:31[3])

1 Test.-medel 8.382:53.
2 » 8.940:66.
3 » 6.271:10 och gåva från Sv. Bibelsällskapet 10.000:—.

Redovisning

MAJ MÅNAD. *(Forts.)*

1442 Gm B. C. Påarps: S. D. Bårslöv 6:—, W. & B. C. i st. f. bl. t. fru Dahls 70-årsd. 5:—, Gåva 10:—; 1443 H. H. Rådom 100:—; 1444 H. O. Degeberga 100:—; 1445 A. B., T. L., A. B. Stöckeby 30:—; 1446 I. J. Frambo 10:—; 1447 A. K. Hjortkvarn 2:50; 1448 M. B. Råneå 2:50; 1449 E. S. Gbg 2:50; 1450 N. P. Hbg 10:—; 1451 Gm E. A. Gbg: G. A. 10:—, R. E. 10:—; 1452 J. A. Järnboås 10:—; 1453 S. Å. Torstunaby 50:—; 1454 H. A. Upsl 10:—; 1455 »Till minne av mina föräldrars 75:te bröllopsdag» 10:—; 1456 B. B. Hovenäset 5:—; 1457 A. B. Krstd 50:—; 1458 H. J. Örkllj-a 30:—; 1459 P. E. E. Kilafors 10:—; 1460 Monggr Borås t. M. & F. P:s und. gm A. M. 115:—; 1461 E. N. Klippan 25:—; 1462 Monggr Strömsund gm. V. E. 35:—; 1463 A. L. Hindås 7:50; 1464 I. B. Östersund »Morsdagsblomma» 10:—; 1465 E. A. Gullestorp 10:—; 1466 H. S. Vänersborg 25:—; 1467 H. K. Gbg 2:50; 1468 A. P. Tärnsjö 10:—; 1469 A. & S. J. Vittsjö 100:—; 1470 J. C. S. Älvsbyn 2:50; 1471 S. L. Växjö 25:—; 1472 Onämnd Enkpg 5:—; 1473 E. H. Krstd 5:—.

Summa kronor 26.669:10.

JUNI MÅNAD.

1474 Gm A. J. Ånge 5:50; 1475 A. A. Ystad 10:—; 1476 A. A. Långlöt 2:50; 1477 R. Å. Jonstorp 7:50; 1478 E. B. Bromma 40:—; 1479 T. N. Sthlm 10:—; 1480 V. M. Kräbbleboda 5:—, KMA t. Gerda Olléns pens. 143:75; 1481 E. N. Insjön 2:50; 1482 M. U. Lista 40:—; 1483 Onämnd Ystad 10:—; 1484 O. S. Sandarne 15:—; 1485 A. J. Trllbrg 25:—, E. J. d:o 20:—; 1486 A. G. Upsl 25:—; 1487 G. H. Motala 100:—; 1488 Mongv. Ronneby spbm gm M. N. 58:—; 1489 G. S. Ö:a Ljungby 7:50; 1490 E. A. Borås 30:—; 1491 E. C. Högsby 20:—; 1492 E. S. A. Hdksvall 2:50; 1493 K. A. Jkpg 2:50; 1494 Onämnd Tranås 15:—; 1495 I. & R. W. Halmstad t. F. & M. Persson 50:—; 1496 E. L. Ystad 5:—; 1497 Mongkr. Lund gm I. L. 200:—; 1498 T. M. Rödeby 10:—; 1499 L. A. Geiersdal 2:50; 1500 A. C. Uttran 10:—; 1501 O. J. 10:—; 1502 M. M. Kallsedet 10:—; 1503 L. B. Ystad 15:—; 1504 H. B. Skinnskatteberg 5:—; 1505 P. T. Änglhlm 2:50; 1506 H. P. d:o 2:50; 1507 E. J. Smål. Taberg 50:—; 1508 L. F. Bollstabruk 20:—; 1509 A. P. Malmö 50:—; 1510 Onämnd Hörby 10:—; 1511 A. L. Arvika 25:—; 1512 H. L. Rällsåa 20:—; 1513 Några miss. vänner gm L. B. Skelleftea 250:—; 1514 I. L. Gånghester 2:50; 1515 E. L. Sthlm 10:—; 1516 Kol-

lekter v årsmötet 1.176:14; 1517 M. D. Malmö 20:—; 1518 E. A. Malmö 10:—; 1519 O. F. S. Sthlm 150:—; 1520 J. L. Runhällen 10:—; 1521 Arilds mfg gm A. N. 100:—; 1522 E. Å. Lundsbrunn 25:—; 1523 G. A. Hjortsberga 7:50; 1524 H. C. Åsarp 2:50; 1525 E. P. Jkpg 2:50; 1526 R. P. Filipstad 2:50; 1527 R. S. Höör 20:—; 1528 F. S. Tierp 5:—; 1529 N. N. Upsl 5:—; 1530 E. & A J. Hjo 50:—; 1531 L. L. Brattsbacka 10:—; 1532 E. L. Julita 10:—; 1533 K. G. W. Falkpg 10:—; 1534 I J. Flugeby 10:—; 1535 H. W. Hbg t bil 50:—; 1536 H. L. Mariestad 10:—; 1537 K. R. G. Örebro 10:—; 1538 R. D. Örkellj-a 20:—; 1539 A. K. Mariestad 10:—; 1540 B. Å. Norrt-e 2:50; 1541 E. N. Lndskr 100:—; 1542 E. E. Sthlm 30:—; 1543 A. L. Ånge 2:50; 1544 A. B. Jämtl. Ånge 50:—; 1545 G. L. d:o 50:—; 1546 A. B. Öfferdal 25:—; 1547 L E. Sthlm spbm 19:70; 1548 M. L. Landön 10:—; 1549 Mong v Falkpg gm E. J. 167:—; 1550 C. S. Krstd 25:—; 1551 E. P. Ramdala 50:—; 1552 M. L. Nättrabyhamn 5:—; 1553 L. H. Klågerup t Elsa. B. 20:—; 1554 A. L. Malmö 10:—; 1555 A. H. Stehag 2:50; 1556 S. K. Svalöv 15:—; 1557 I. M. Kåge 118:07; 1558 E. O. Tärnsjö 83:—; 1559 Två mong vänner N. Strömfors 20:—; 1560 K. R. Sthlm 25:—; 1561 M. J. Växjö 50:—; 1562 E. W. Kungsör 5:—; 1563 Djursholmskretsen gm Annie E. 100:—; 1564 J. J. Klevshult 5:—; 1565 A. A. Norrkpg 50:—; 1566 Klockarbergets syf t Edvin B:s und gm A. W. 29:31; 1567 A. A. Aspås 10:—, S. B. d:o 10:—, J. T. d:o 10:—; 1568 H. W. Krlhmn 5:—; 1569 Klippans KFUK 212:—; 1570 J. S. Mörlunda 2:50; 1571 S. K. Svalöv 20:—; 1572 E. A. Sthlm 5:—; 1573 O. H. Burträsk 5:—; 1574 S I. Påarp: I st f bl v Otto F. Lundgrens, Lndskr, bår 10:—; 1575 E. J. Skövde 2:50; 1576 T. W. Gbg 7:50; 1577 E. N. d:o 150:—; 1578 H. O. Sthlm 10:—; 1579 E. J. Dalby 25:—; 1580 S. S. Jokkmokk 10:—; 1581 E. J. Motala 5:—; 1582 E. J. Gällstad 20:—; 1583 S. S. Öskeviksby 15:—; 1584 A. K. Tofta 10:—; 1585 B. L. Boden 2:50; 1586 E. A. Ljusfors 15:—; 1587 Gbgkretsen t. E. A:s und gm K. E. 1.125:—; 1588 I st f bl v Cecilia Wåågs bår: S. L. Lndskr 5:—, S. I. Påarp 5:—, W. & B. C. d:o 10:—; 1589 N. O. Kungsör 10:—; 1590 D. E. Falkpg 21:25; 1591 E. E. Gbg 22:50; 1592 J. L. Målsryd t F. & M. P:s und 100:—; 1593 E. N. Klippan 15:—; 1594 H. S. Åmål 20:—; 1595 A. P. Hbg 10:—; 1596 Onämnd 26.6.51 gm N. N. Enkpg 5:—; 1597 »Okänd 19» Sthlm 100:—; 1598 H. K. Floby 25:—; 1599 C. G. & H. P. Flisby 20:—; 1600 E. L. Lund: I st f bl v Cecilia Wåågs bår 5:—; 1601 E. J. Ronneby 5:—; 1602 Insänt gm G. P. Pastorsämbetet Hörby 50:—; 1603 A. B. Krstd 25:—; 1604 R. J. Tidaholm 30:—; 1605 KMA t G. O:s pension 143:75; 1606 E. S. Nykpg 20:—; 1607 T. M. Rödeby 15:—; 1608 Onämnd Ystad 10:—; 1609 A. A. Furusund 5:—; 1610 Gm D. S. Blidsberg: K. D. Trädet 10:—, A. S. Örastom 7:50, T. O. Humla 2:50; 1611 S. N. Trollenäs 7:50.

Summa kronor 6.489:97.

JULI MÅNAD.

1612 E. L. Hovmantorp 30:—; 1613 H. A. Ulrhmn 5:—; 1614 »En okänd givare» Förslövsholm 20:—; 1615 A. G. Upsl 40:—; 1616 E. C. Krsthmn 10:—; 1617 S. P. Smål. stenar t F. S:s und 10:—; 16:8 O. P. Mölndal 30:—; 1619 S. A. Ulrhmn 20:—; 1620 Mongolmiss. kretsen Krlkr gm R. G. 110:—; 1621 »Till minne av Mor» S. R. S. Mariefred 20:—; 1622 M. J. Motala vst 10:—; 1623 L. E. Sthlm 19:70; 1624 Hovslätts syf t V. A:s und gm B. J. 100:—; 1625 B. H. Latorpsbruk 10:—; 1626 »Mong:s vänner» Jkpg t P. E:s und gm V. A. 150:—; 1627 E. E. Sthlm 30:—; 1628 P. P. Örkllj-a 15:—; 1629 C. G. S. & M. S. Sthlm 50:—; 1630 A. A. Gullestorp 2:50; 1631 M. Å. Lund 20:—; 1632 A. K.

Ljusglimtar för år 1952

Ljusglimtar har med nästa nummer avslutat sin 32:a årgång. Vår tidning utkommer under år 1952 i samma format och med samma program som hittills.

Vissa ändringar sker dock beträffande densamma. Så ändras tidningens namn från »Ljusglimtar från Mongoliet» till »Ljusglimtar. Tidskrift för Svenska Mongol- och Japanmissionen». Vidare måste prenumerationspriset på grund av de oerhört stegrade pappers- och tryckningskostnaderna höjas till 3 kr per år, ett pris som ändå helt visst är mycket lågt.

Namnförändringen föranledes, som envar förstår, av upptagandet av det nya arbetsfältet i Japan. Våra sändebud där ute är just nu i färd med att upptaga arbetet på den nordliga ön Hokkaido. Under det år som stundar skall Ljusglimtars läsare få tillfälle att i ord och bild följa dem i deras strävanden, i deras svårigheter och deras kamp, men också i deras framgångar och ljusa erfarenheter i arbetet för Guds rike.

Redaktionen tackar även inför detta årsskifte för oegennyttigt och uthålligt stöd åt vår tidning under det år som snart gått till ända. Många av våra läsare har blivit tidningens vänner som hängivet främjat dess spridning. Vår fasta förhoppning är att våra vänner ej heller vid detta årsskifte skall lämna Ljusglimtar i sticket utan än en gång dra sitt strå till stacken.

Ljusglimtar rekvireras alltfort endast genom Svenska Mongolmissionens — från nyåret Svenska Mongol- och Japanmissionens — Expedition, Brunnsgatan 4, Stockholm. Med detta nummer av tidningen följer ett inbetalningskort, där också i likhet med föregående år plats är beredd för en extra gåva till missionen att insändas samtidigt med prenumerationen. Skriv namn och adress tydligt å denna blankett. Och dröj ej med prenumerationen, utan sänd in blanketten så snart som möjligt!

Envar som samlar prenumeranter får som vanligt vart 6:e exemplar gratis. Men alternativt kan den, som återförvärvar MINST 10 FÖRUTVARANDE PRENUMERANTER, i stället som premie erhålla d:r Karl Linges nya värdefulla biografi över Fredrik Franson. F. var som bekant initiativtagaren till Svenska Mongolmissionen, och det blir nästa sommar 100 år sedan denne hängivne Gudstjänare föddes.

Det är av största betydelse för vår tidning och för vår mission, att om möjligt ALLA förutvarande prenumeranter förnya prenumerationen för nästa år. Det är ej mindre betydelsefullt, att många NYA prenumeranter nu vinnes för vår tidning. Som uppmuntran för dem som vill hjälpa oss med denna viktiga sak lämnar vi missionär William Rigmarks mycket uppmärksammade, lättlästa och goda bok »Sådant är Japan» som premie åt den, som skaffar MINST 7 NYA PRENUMERANTER FÖR ÅR 1952. Bokhandelspriset är för dessa båda böcker: kr. 7:50 för Fransonbiografien och kr. 8:50 för Rigmarks bok.

Stockholm i november 1951 Redaktionen